

Sygn. akt III Kow.1225/15pr

POSTANOWIENIE

Dnia 24.09.2015r.

Sąd Okręgowy wS.Wydział III Penitencjarny w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO wS. Jan Filipczyk

Protokolant st. sekretarz sądowy Katarzyna Kołpacka

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w S.del. do Prokuratury Okręgowej wS.– Anny Janas oraz Z-cy Kierownika Działu Penitencjarnego Aresztu Śledczego w S. - P. G.

po rozpoznaniu na posiedzeniu w Areszcie Śledczym w S. – Oddział Zewnętrzny w U. wniosku **skazanego P. B.** o udzielenie przerwy w odbywaniu kary pozbawienia wolności oraz po wysłuchaniu Prokuratora, który wnosił o nie uwzględnienie wniosku

na podstawie art.153§2 kkw

p o s t a n o w i ł:

1. odmówić **skaz. P. B. s. T.** udzielenia przerwy w odbywaniu kary 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego G. P.z dnia 08.08.2014r. sygn. akt XK 193/14;
2. zwolnić skazanego od kosztów sądowych w części dotyczącej wydatków i obciążyć nimi Skarb Państwa;

UZASADNIENIE

Skazany P. B. złożył wniosek o udzielenie mu przerwy w odbywaniu kary, uzasadniając go trudną sytuacją rodzinną i możliwością podjęcia pracy, celem zapewnienia rodzinie osobistej i finansowej pomocy.

Wniosek nie jest zasadny.

Jak wynika z wywiadu środowiskowego kuratora sądowego z dnia 19.08.2015r. sytuacja rodzinna skazanego jest stabilna i nie wymaga jego pobytu na wolności.

Skazany, na wolności przed osadzeniem w zakładzie karnym mieszkał wraz z konkubiną W. L.i dziećmi w G. G., przy ul. (...). W lokalu pod tym adresem mieszka również siostra i brat oraz matka konkubiny skazanego. Jednak, osoby te tworzą odrębne gospodarstwo domowe.

Z ustaleń kuratora sądowego wynika również, że konkubina skazanego posiada własne dochody. Pracuje zarobkowo w firmie (...) jako sprzątaczką, na podstawie umowy o pracę. Z tego tytułu otrzymuje wynagrodzenie w wysokości około 1300 złotych. Najstarszy syn skazanego pracuje w stoczni remontowej jako pracownik fizyczny, gdzie zarabia około 4000 złotych miesięcznie. Dodatkowo, rodzina otrzymuje wsparcie z Opieki Społecznej w postaci zasiłku rodzinnego w wysokości 550 złotych.

W tej sytuacji, zdaniem Sądu, udzielenie skazanemu przerwy w karze celem pomocy finansowej konkubinie nie jest obecnie celowe. Nie budzi żadnych wątpliwości fakt, że W. L. w miarę możliwości radzi sobie ona w codziennych sprawach, związanych z prowadzeniem gospodarstwa domowego, a środki finansowe jakie uzyskuje w tym również świadczenia z Opieki Społecznej pozwalają jej i dzieciom na prawidłowe funkcjonowanie, w tym zaspokajanie niezbędnych potrzeby materialno-bytowych.

Niemожność uczestniczenia skazanego w codziennym życiu rodziny, czy udzielania niezbędnej opieki swoim bliskim, jest zwykłą i naturalną konsekwencją odbywania kary w warunkach izolacji. Dopuszczając się przestępstw, skazany musiał się liczyć z tym, że zostanie osadzony w warunkach izolacji, celem odbycia kary, a to może negatywnie wpłynąć na sytuację jego bliskich. Musiał mieć zatem świadomość konsekwencji swojego zachowania.

Przerwa w odbywaniu kary pozbawienia wolności ma charakter celowy, a rozważając zasadność jej udzielenia Sąd powinien mieć na uwadze fakt, czy skazany wykorzysta przerwę zgodnie z jej przeznaczeniem. Takie stanowisko wyraził Sąd Apelacyjny w Lublinie w postanowieniu z dnia 27.05.2009r. w sprawie II AKzw 446/09, a Sąd penitencjarny w pełni je podziela. Wskazać w tym miejscu należy, że zachowanie skazanego na wolności było rażąco naganne. Przed osadzeniem skazany nie pracował, niełożył na utrzymanie rodziny. Nadużywał alkoholu oraz wszczywał awantury domowe, podczas których stosował przemoc fizyczną i psychiczną wobec konkubiny i jej matki, z którą był silnie skonfliktowany. W miejscu zamieszkania często dochodziło do interwencji policji. Zdaniem Sądu, te ustalenia dają niewątpliwie podstawę do przyjęcia, że udzieloną przerwę w odbywaniu kary skazany mógłby wykorzystać niezgodnie z przeznaczeniem, a jego deklaracja, zawarte we wniosku, o zamiarze podjęcia pracy zarobkowej, brzmi głośłownie i nie znajduje potwierdzenia w dotychczasowej postawie skazanego.

Biorąc powyższe pod uwagę stwierdzić należy, że nie zostały spełnione przesłanki określone w art. 153§2kkw, które uzasadniałyby udzielenie skazanemu przerwy w odbywaniu kary pozbawienia wolności. Z tego też względu, uznając wniosek skazanego o udzielenie mu przerwy w karze za niezasadny, postanowiono jak wyżej.

O kosztach postępowania przed Sądem orzeczono na podstawie przepisu art.626§1 kpk w zw. z art.624§1 kpk w zw. z art.1§2kkw.